

На сучасному етапі особлива увага приділяється використанню людського фактору, підвищенню якості і творчої віддачі інтелектуального, кадрового потенціалу, покращенню підготовки і використання спеціалістів.

Планування роботи з кадрами відбиває основні аспекти управління кадрами: виробничо-економічний, політичний, соціальний, психологічний, адміністративно-правовий.

Політичний аспект управління кадрами – це максимум демократизму, при якому людина відчувала би себе хазяїном і творцем, це налаштування кадрів на роботу, необхідність революційних перетворень в умовах ринкової економіки.

Соціальний аспект управління кадрами направлений на активізацію участі виробництвом, на покращення умов, що впливають на процеси праці (житлових, культурно-побутових, охорони здоров'я, підвищення рівня освіти та кваліфікації тощо).

Психологічний аспект управління кадрами відображає дію на кожну окрему особистість з урахуванням її психологічних і психофізіологічних якостей, інтересів, можливостей з метою стимулювання високої продуктивності і якості праці.

Адміністративно-правовий аспект управління кадрами направлений на вирішення задач координування діяльності робітників в процесі вирішення визначеної виробничої задачі, розстановки кадрів по робочих місцях з врахуванням їх професійного і кваліфікаційного рівня.

Виробничо-економічний аспект управління кадрами безпосередньо зв'язаний з організацією і стимулюванням праці в нових умовах господарювання. Він вирішує задачу ефективності виробництва за рахунок найбільш повного задоволення економічних інтересів трудових колективів. Поряд з іншими аспектами управління кадрами виробничо-економічний направлений на встановлення повної відповідності між цілями і задачами виробництва – з однієї сторони, інтересами працівників – з іншої сторони.

Також потрібно відмітити, що успіх будь-якої компанії залежить не тільки від фінансових результатів її діяльності, але і від правильної організації маркетингової діяльності, оскільки за ринкових умов господарювання керівництву фірми необхідні кон'юнктурні огляди ринку, дослідження купівельних переваг, прогнозування обсягів продажу, розрахунки ефективності реклами продукції.

НАПРЯМИ РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМСТВ СФЕРИ ПОСЛУГ В УМОВАХ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ

*Кузьмак О. І., к.е.н., доцент кафедри менеджменту,
РФ ПВНЗ «Європейський університет», м. Рівне, Україна*

В Україні, як і в більшості постсоціалістичних країн, підприємства сфери послуг знаходиться у процесі становлення і розвитку. Хоча в минулому були окремі досягнення у

сфері освіти й охорони здоров'я, проте в цілому сфера послуг не дістала достатнього розвитку, що пояснюється низкою таких причин: відсутністю ринкових відносин між виробниками і споживачами послуг; невчасною реакцією державних виробників послуг на зміни у споживчому попиті; низьким рівнем конкуренції між виробниками послуг; державною монополізацією більшості видів сервісу (страхування, зовнішня торгівля, банківська справа тощо); наявністю обмежувальних бар'єрів на надання ряду послуг, наприклад у торгівлі нерухомістю. Тому в результаті переходу економіки від централізованого управління до ринкових відносин сектор послуг починає швидко рости, що пояснюється, з одного боку, реакцією на штучне гальмування розвитку в минулому, а з іншого – зростанням попиту з боку недержавного сектору, що вимагає нового виду послуг.

Слід зазначити, що ринкові умови господарювання передбачають наявність відповідного організаційного й економічного забезпечення процесу виробництва і розподілу сфери послуг. У даний час у сфері послуг спостерігаються істотні зміни. На зміну традиційним методам надання послуг приходять нові, пов'язані з упровадженням у процеси обслуговування населення досконаліших технологій і більш ретельно розроблених систем сервісу, які здатні задовольнити різні запити споживачів і дозволяють завойовувати нові сегменти ринку послуг.

Повертаючись до витоків формування сфери міських послуг, необхідно відзначити, що послуга як вид діяльності дістала значного розвитку у процесі урбанізації, оскільки послуга набуває своїх якостей саме в індустріальну епоху з поширенням міського способу життя і методів господарювання. У постіндустріальну епоху значення сфери послуг узагалі та сфери міських послуг зокрема зростає настільки, що перетворюється спочатку на третинний, а потім і четвертинний сектор міської економіки [1].

Слід зазначити, що місто як складна соціально-економічна система включає ряд підсистем, які знаходяться між собою в тісному взаємозв'язку, у постійному динамічному розвитку. Матеріальною основою розвитку міста при цьому є міська економіка, яка характеризується сукупністю економічних відносин і включає функціонування різних галузей і сфер матеріального та нематеріального виробництва, розташованого на території міста. Традиційно структура економіки міста поділяється на сферу матеріального виробництва, до якої входять промисловість, будівництво, транспорт, зв'язок, сільське господарство, і сферу обслуговування, що включає житлово-комунальне господарство, торгівлю, освіту, побутове обслуговування, культуру. При цьому важливою складовою економіки міста виступають галузі, які у своїй сукупності утворюють міське господарство, що включає систему транспортних, комунальних, освітніх, культурних та інших організацій, які надають різного роду послуги мешканцям міста [2, 3].

Управління розвитком міста забезпечується за рахунок управління його економікою. За типологією Фішера-Кларка, міська економіка структурована на три сектори: первинний, вторинний і третинний. Саме до третинного сектору було

прийнято відносити сферу послуг, будівництво і деякі інші види ремонтної діяльності [4].

Теорія розвитку міста в даний час проходить стадію становлення і базується на таких теоретичних дослідженнях: теорії організації міста, теорії систем (теорія функціонування міста як системи включає безліч активних елементів, стан яких постійно змінюється); теорії управління містом; теорії організації управління розвитком міста (теорії стратегічного і теорії тактичного управління розвитком міста, що обумовлено різною значущістю об'єктів, процесів і явищ, що знаходяться на території, для досягнення мети його розвитку) [1].

Фундаментальні питання функціонування економіки міста з позиції теорії локальних суспільних благ і зовнішніх ефектів пізніше трансформувалися у проблематику розміщення на території міста установ з обслуговування населення. Вона розвиває ідеї неовеберовської школи з питань розміщення різних видів діяльності. Зокрема, велика увага приділяється цій галузі у роботі П-А. Деріка та Г. Жільбера «Економіка локального суспільного сектору» [5].

На сьогодні, надто актуальною постає проблема можливості єдиного централізованого надання даних послуг, зокрема за допомогою створення або реорганізації комунальних центрів. Для вирішення проблем створення комунальних центрів (служб) обслуговування різного типу, при цьому такі центри обслуговування, створюючи просторові мережі, можуть бути як комунальними (муніципальними), так і приватними. Найважливішою характеристикою цих мереж при цьому виступає їх доступність для мешканців міста. Виходячи з вищевикладеного подальший розвиток теорії економіки міста багато в чому визначається розробкою базових положень концепції теорії локальних суспільних благ. При розгляді функцій міста, його виробництва, споживання, інвестицій необхідно також звернути особливу увагу на специфічні суспільні блага (послуги), що надаються містом. У державах із розвиненим місцевим самоврядуванням відповідальність за надання суспільних благ розподіляється між загальнодержавними, територіальними (штат, область, район) і місцевими владами. Тому суспільні блага за джерелами фінансування, якими вони розпоряджаються, і рівнем влади можуть бути місцевими (локальними), регіональними та загальнодержавними.

Становлення ринкових відносин радикально змінює не тільки технологію виробництва товарів і потреби людей у них, але і потреби населення у зручностях і комфорті, які забезпечуються містообслуговуючим сектором економіки міста. Зростання економіки створило умови для формування мегаполісів. Місто, завдяки великій щільності населення, за рахунок ефекту масштабу забезпечує більш низькі витрати виробництва товарів і послуг і, отже, велику їх доступність. Ринкові відносини істотно впливають і на закономірності розвитку економіки міст, роль і функції державних і місцевих органів управління [6, 7]. Містоутворюючі підприємства, продукція яких призначена в основному

іногороднім споживачам, у більшості випадків не фінансуються державою. Їх розміщення та успішна робота обумовлені законами ринку.

Список літератури:

1. Занадворов В.С. Экономика города. Вводный курс: Учеб. пособие. / В.С. Занадворов, А.В. Занадворова. – М.: ИКЦ «Академкнига», 2003. – 272 с.
2. Адамов Б.І. Організаційно-економічні основи управління розвитком міста. / Б.І. Адамов. – К.: ГРОТ, 1998. – 216 с.
3. Амитан В.Н. Городское развитие – приоритет региональной политики / В.Н. Амитан, А.А. Лукьянченко, Ю.Д. Денисов // Экономика и право. – 2002. – № 1. – С. 31-37.
4. Коробко В.И. Экономика городского хозяйства: учеб. пособие для студ. высш. учеб. заведений / В.И. Коробко. – М.: Издат. центр «Академия», 2006. – 160 с.
5. Derycke P-N, Gilbert G. Economie Publique Locale. – P.: Economica, 1988. – 190 p.
6. Лук'янченко О.О. Економіко – організаційне забезпечення розвитку комунальної місто обслуговуючої сфери / О.О. Лук'янченко. – Донецьк, 2008 р.- 367 с.
7. Воронин А.Г. Основы управления муниципальным хозяйством / А.Г. Воронин, В.А. Лапин, А.Н. Широков. – М.: Московский общественный научный фонд, 1997. – 386 с.

ПІДВОДНІ «РИФИ» ІНЕРНЕТУ І ЕЛЕКТРОННА ТОРГІВЛЯ У ВІРТУАЛЬНИХ ЗАКЛАДАХ МАЛОГО БІЗНЕСУ

Малявіна Д.Т., магістр, приватний підприємець, м. Дніпродзержинськ, Україна

Концепція сталого розвитку, яка є альтернативою теорії економічного зростання, стала парадигмою ХХІ століття. Комісія ООН з розвитку та навколишнього середовища характеризує сталий розвиток (sustainable development) як «соціально-економічну та екологічну еволюцію суспільства, яка забезпечуючи потреби покоління сьогодення, водночас не позбавляє можливості задовольняти власні життєві необхідні потреби в майбутньому».

У сталому розвитку і міжнародній, зовнішній та внутрішній економіці малий бізнес відіграє значну роль і займає дуже велику частку на ринку.

Малі підприємства мають наступні переваги: реалізація ідей і амбіцій його керівника, свобода дій, низькі витрати на ведення бізнесу, швидка оборотність активів, переорієнтація діяльності у випадку отримання низьких прибутків, забезпечення робочих місць, усунення диспропорцій на окремі товари, активізація розвитку конкуренції та швидке насичення ринку необхідними товарами і послугами, скорочення безробіття та сприяння інноваційному розвитку.